

Πρεσβύτερος
π.Πέτρος,
Luiz Anacleto dos Santos Junior
τηλ. +30 6988 975 751
email : padrepedroelucia@gmail.com

Πρός
Τόν Σεβ. Μητροπολίτην (Γ.Ο.Χ.)
κ.κ. Κήρυκον

Σεβασμιότατε,

Μέ μεγάλην μου θλίψιν, διεπιστώνω, ὅτι ἕως τώρα δέν ἀπάντησατε εἰς τήν ἀπό 28 Φεβ. (π.ή.)/ 13 Μαρ.(ν.ή.) ἐπιστολήν μου, γεγονός, τό ὁποῖον δηλώνει τήν ἀδιαφορίαν καί τήν περιφρόνησιν τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος πρός τήν ἐλαχιστότητά μου.

Διά ποίους λόγους ἐπιδεικνύετε τοιαύτην ἀδιαφορίαν, Κύριος οἶδεν.

Ἐπειδή, ὅμως, τά θέματα καί ἐρωτήματα, τά ὁποῖα ἔθεσα εἰς τήν ἀνωτέρω πρός Ὑμᾶς ἐπιστολήν μου, προκύπτουν ἐκ τῶν πρός τήν ἐλαχιστότητά μου Ὑμετέρων ἐπιστολῶν καί ἄπτονται ζητημάτων ἀφορώντων τήν παρά τῶν Ἁγίων Πατέρων παραδοθεῖσαν καί σφραγισθεῖσαν Πίστην τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί ἐπειδή αἱ Ὑμέτεραι διδασκαλαί, θέσεις, ἀπόψεις καί ἐνέργειαι ἀπάδουν ταύτης, διά τοῦτο, ὑποχρεοῦμαι νά μὴν σιωπήσω, ἀλλά νά ἀναφέρω καί νά διευκρινήσω τά κάτωθι

1. Ἀναφορικῶς πρός τήν νηστείαν τοῦ Σαββάτου.

Γράφετε, ὅτι ἵνα μεταλάβῃ τις ὅλως ἐξαιρετικῶς καί μόνον κατ' οἰκονομίαν κατά τήν Κυριακήν, ὅτι εἶναι κανὼν ἐπιβεβλημένος τό νά νηστεύσῃ αὐστηρῶς τό Σάββατον, ἄλλως ἢ Ὑμετέρα Σεβασμιότητης δέν ἐπιτρέπει τήν συμμετοχήν εἰς τήν Θεῖαν Μετάληψιν, παραπέμπων μάλιστα καί εἰς τόν ἐπίσκοπον Βρεσθένης Ματθαῖον.

Ἡ ἀναφορά, ὅμως, εἰς τόν ὡς ἄνω ἐπίσκοπον ἐλέγχεται ὡς ἀνακριβής καί δὴ παραπλανητική, διότι ὁ ἐπίσκοπος οὗτος οὐδέποτε κατέλιπεν τοιαύτην ἔγγραφον ἢ ἄγραφον παρακαταθήκην, ἀλλ' ἀντιθέτως ὡς ἀγιορείτης ἀσκητῆς ἐφήρμοζεν ἀπαρεγκλίτως τήν Ὁρθόδοξον Παράδοσιν περί Σαββάτου καί Κυριακῆς καί περί τῆς μῆ νηστείας τούτων.

Πρός ἐπίρρωσιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ Σας, μοῦ ἐπιδώσατε, μέσω τοῦ ἐκ Κροατίας π. Παντελεήμονος, βιβλίον τιτλοφορούμενον *Περί τῆς Θείας Μεταλήψεως*, Ἀνδρέου ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος (Ἀθῆναι 1992), τό ὁποῖον βρίθκει ἀνακριβειῶν καί παρουσιάζει αὐθαίρετον συρραφήν ἀποσπασμάτων ἐπίσημων κειμένων τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου ἀναφέρεται, ὅτι “*ὁ θέλων νά μεταλάβῃ τήν Κυριακήν, ὑπόχρεος εἶναι νά νηστεύσῃ τό Σάββατον ὅπως ἀπαραλλάκτως καί τήν Παρασκευήν*”, (ὑποσημ. σ.40).

Τά ἀνωτέρω, ὅμως, εἶναι ἐντελῶς ἀντίθετα πρός τήν Ἱεράν τῆς Ἐκκλησίας

Παράδοσιν, ἡ ὁποία διὰ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἦτοι τοῦ ξδ' Ἀποστολικοῦ καὶ τοῦ νε' τῆς Πενθέκτης ὀρίζει, ὅτι “*Εἰ τις Κληρικός εὐρεθῆ τὴν Κυριακὴν ἡμέραν νηστεύων, ἢ τὸ Σάββατον, πλὴν τοῦ ἑνός καὶ μόνου, καθαιρείσθω, εἰ δέ λαϊκός, ἀφοριζέσθω.*”

Κατὰ τὴν ἄποψιν τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος, οἱ πιστοὶ δύνανται νὰ μεταλάβουν εἰς ἑορτάς Δεσποτικὰς ἢ Θεομητορικὰς ἢ εἰς μνήμας Ἀγίων ἐὰν ταῦτα συμπέσουν ἡμέραν Δευτέραν ἢ Τρίτην; Πρέπει νὰ νηστεύουν τότε καὶ τὴν Κυριακὴν;

Ἡ παρ' Ὑμῶν ἐπαγγειλομένη νηστεία τοῦ Σαββάτου ἀφορᾷ μόνον τοὺς λαϊκοὺς ;

2. Ἀναφορικῶς πρὸς τὰ προνόμια τῆς Κυριακῆς.

Γράφετε, ὅτι ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ πιστοὶ δύνανται νὰ μεταλάβουν εἶναι μόνον τὸ Σάββατον, αὐστηρῶς προτρέπων τούτους νὰ μὴν μεταλαμβάνουν Κυριακὴν, ἀρνούμενοι Ὑμεῖς, οὕτω, ἀρχαίαν ἀποστολικὴν παράδοσιν καθὼς καὶ αὐτὸν τὸν πασχάλιον χαρακτήρα τῆς Κυριακῆς καὶ τὴν μακραίωνον πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας, εἰσάγοντες οὕτω, πλῆθος καινοτομιῶν.

Ἡ Ἱερά Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας, ὅμως, τὴν Κυριακὴν, τὴν μίαν τῶν Σαββάτων, ὡς τὴν κατ' ἐξοχὴν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος τιμᾷ καὶ τοὺς πιστοὺς εἰς ταύτην τὴν ἀναστάσιμον καὶ πασχάλιον ἡμέραν εἰς τὴν Θεῖαν Μετάληψιν καλεῖ.

Ἀποδίδουσα ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότητις μεγάλην σπουδαιότητα εἰς τὸ Σάββατον ὡς τὴν κατ' ἐξοχὴν ἡμέραν Μεταλήψεως καὶ ἀπαγορεύουσα σχεδὸν αὐτὴν κατὰ τὴν Κυριακὴν, ὡς μὴ ἀρμόζουσα διὰ τὴν μετοχὴν εἰς τὰ Ἄχραντα Μυστήρια, ἐπαγγέλεσθε ἐπιστροφὴν εἰς ἰουδαϊκὰ ἤθη καὶ ἔθιμα καὶ κατ' ἐπέκτασιν εἰς ἰουδαϊζούσας ἀντιλήψεις παρὰ τὸ ἀνάθεμα τῶν Ἱερῶν Κανόνων.

3. Ἀναφορικῶς πρὸς τὸ Μυστήριον τῆς Θεῖας Μεταλήψεως.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, φυλάττουσα ἀρχαίαν ἀποστολικὴν παράδοσιν, δέν προτρέπει ἀπλῶς εἰς συμμετοχὴν εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν μυστήριον, ἀλλ' ἀπαιτεῖ διὰ τοῦ η' καὶ θ' Ἀποστολικοῦ, τοῦ ξστ' καὶ τοῦ π' τῆς ΣΤ' Οἰκ. Συνόδου καὶ τοῦ β' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ συνόδου κανόνος, ὅπως ἅπαντες οἱ πιστοὶ ἐκκλησιαζόμενοι, λαϊκοὶ καὶ κληρικοὶ μετέχουν τοῦ κοινοῦ Ποτηρίου, ἐπὶ ποινῇ ἀφορισμοῦ καὶ καθαιρέσεως.

Τῆς εὐχαριστιακῆς ταύτης συμμετοχῆς ἐξαιροῦνται μόνον οἱ κωλυόμενοι, ἦτοι οἱ εἰς θανάσιμα ἁμαρτήματα περιπεσόντες, καθ' ὑπόδειξιν τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἐξομολόγου των, ὅπως ὀρίζει ὁ ρβ' κανὼν τῆς ΣΤ' Οἰκ. Συνόδου.

Οἱ φιλοκαλικοὶ πατέρες, οἱ παρὰ τῶν ἀντιπάλων των, ἕως καὶ θανασίμων των ἐχθρῶν, σκωπτικῶς ἀποκαλούμενοι κολλυβάδες, αὐτὴν ταύτην τὴν ἀρχαίαν σεβασμίαν Ἀποστολικὴν Παράδοσιν ἐπιχειροῦντες νὰ ἀναβιώσουν καὶ νὰ διδάξουν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει καὶ κατεκρίθησαν καὶ ἐσυκοφαντήθησαν καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἄθωνος ἐξεδιώχθησαν καὶ τινὲς ἐξ αὐτῶν ἐδολοφονήθησαν.

Εἶναι δέ ἀπορίας ἄξιον, τὸ διατί ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότητις ἀποσιωπᾷ παντελῶς καὶ ἀγνοεῖ ἐπιδεικτικῶς, ἐν ἐκ τῶν πλέον γνωστῶν βιβλίων τῶν φιλοκαλικῶν πατέρων, ἦτοι τὸ βιβλίον τῶν ἁγίων Μακαρίου, πρώην Κορίνθου, τοῦ Νοταρᾶ καὶ Νικοδήμου τοῦ ἁγιορείτου, *Περὶ τῆς Συνεχοῦς Μεταλήψεως τῶν Ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων*, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ ἐπιτομὴν καὶ ἀνακεφαλαίωσιν τῶν διδασκαλιῶν τῶν Ἀγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς Θεῖας Μεταλήψεως, ὡς τοῦτο διαλαλεῖ τόσον ἡ συνοδικὴ ἀπόφασις ἐπὶ πατριάρχου Νεοφύτου Κων/πόλεως τοῦ ἀπὸ Μαρωνείας, ὅσον καὶ ἡ συνοδικὴ ἐν ἔτει 1886 ἀπόφασις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Περιέργως δέ, τό γνωστότατον τοῦτον βιβλίον ἀπουσιάζει ἐκ τῶν πηγῶν καί βοηθημάτων περί τῆς Θ. Κοινωνίας (σ.41) ἐν τῷ ἀνωτέρῳ *Περί τῆς Θείας Μεταλήψεως*, Ἀνδρέου ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ., μνημονευθέν βιβλίον.

Τήν ἀρχαίαν αὐτήν Ἀποστολικήν Παράδοσιν ἐπικαλεῖται καί ὁ πατριάρχης Κων/λεως Γρηγόριος Ε΄ διά τῆς ἐν ἔτει 1819 συνοδικῆς ἀποφάσεως λέγων, ὅτι “*χρέος ἔχουσιν οἱ εὐσεβεῖς ἐν ἐκάστη ἱερᾷ μυσταγωγίᾳ νά προσέρχονται καί νά μεταλαμβάνωσι τοῦ ζωοποιοῦ Σώματος, διά τοῦτο καί προσκαλοῦνται παρά τοῦ ἱερέως.*”

Ἀλλά καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διά τῆς συνοδικῆς ἐν ἔτει 1878 ἀποφάσεως, καταδικάζουσα τὰς ἑτεροδιδασκαλίας τοῦ Μακράκη, μεταξύ τῶν ὁποίων καί τήν κατάργησιν τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολογήσεως, ταύτην τήν ἀρχαίαν Ἀποστολικήν Παράδοσιν ἐπικαλεῖται λέγουσα, ὅτι “*ἡ Ἐκκλησία ὅμως οὐ μόνον οὐδόλως ἀπαγορεύει, τοῖς ἀληθῶς ἀξιόις νά προσέρχονται συχνότερον εἰς τήν θείαν μετάληψιν, ἀλλά μάλιστα ἐν πάσῃ λειτουργίᾳ διά τῆς ἐκφωνήσεως μετά φόβου Θεοῦ πίστεως καί ἀγάπης προσέλθετε προσκαλεῖ νά προσέρχονται εἰς τήν θείαν μετάληψιν.*”

Τήν αὐτήν Ἀποστολικήν Παράδοσιν, περί τῆς συχνῆς Μεταλήψεως, ἐπικαλεῖται καί ὁ προηγουμένως ἀναφερθεῖς ἐπίσκοπος Βρεσθῆνης Ματθαῖος εἰς τό βιβλίον του *Τό Μυστήριον τῆς Ἐξομολογήσεως*, (Περί Θείας Μεταλήψεως, σ.107-111, Ἱερομονάχου Ματθαίου πνευματικοῦ, προσκυνητοῦ Παναγίου καί Ζωοποιοῦ Τάφου, Ἀγιορείτου, Κρητός, Λαυριώτου, Ἀθῆναι 1933).

“Ὅλη ἡ Ἱερά Παράδοσις ὁμιλεῖ περί τῆς ἀναγκαίας πρό τῆς Θείας Μεταλήψεως προπαρασκευῆς καί προετοιμασίας, ἣτις ἀφορᾷ κληρικούς καί λαϊκούς, συνίσταται εἰς τήν συνεχῆν κάθαρσιν καρδίας καί νοός, εἰς μετάνοιαν καί ἐξομολόγησιν, εἰς τήν ὑποχρεωτικήν ἀπό τοῦ μεσονυκτίου καί ἐξῆς πλήρους ἀσιτίας καί εἰς προευχαριστιακῆν κατά δύναμιν νηστείαν, συμφώνως πρός τήν γνώμην τοῦ πνευματικοῦ καί ἐξομολόγου.

Ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης, ὅμως, γράφει, ὅτι ἡ μόνη ἀπαραίτητος προετοιμασία καί ὑποχρεωτική προϋπόθεσις διά τήν Θείαν Μετάληψιν εἶναι ἡ νηστεία καί οὐδέν ἄλλον.

“Ὅμως ἀβιάστως προκύπτει τό ἐρώτημα τοῦ διατί καί οἱ κληρικοί δέν νηστεύουν πρό τῆς Θείας Εὐχαριστίας, μήπως διότι, κατά τήν Ὑμετέραν ἄποψιν ἔχουν κάποια προνόμια ἔναντι τῶν λαϊκῶν ;

Διατί ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης ἀποσιωπᾷ παντελῶς τό βασικόν κριτήριον διά τήν Θείαν Μετάληψιν, ἥτοι τοῦ καθαροῦ συνειδότος, ὡς τοῦτο φρονεῖ ἐξ ἀρχῆς ἡ Ἐκκλησία καί θέτετε Ὑμεῖς ἀντικειμενικά κριτήρια διά τούς μέλλοντας μεταλαβεῖν; Ποῖος θά ἐλέγῃ τήν ἐκπλήρωσιν τούτων, ἀπαγορεύοντας ἢ ἐπιτρέποντας τήν Θείαν Μετάληψιν; Θά δίδῃ κάποιος ἀναφοράν εἰς Ὑμᾶς;

Οἱ Θεοφόροι Ἅγιοι Πατέρες, οἱ ὁποῖοι δέν ὄρισαν κανόνα ὑποχρεωτικῆς νηστείας πρό τῆς Θείας Μεταλήψεως, τοῦτο ἐποίησαν λόγῳ ἀβλεψίας ἢ λόγῳ λάθους;

Ὅριζουσα ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης καί ἐπιβάλουσα νέους κανόνες καί ἤθη, προφάσει εὐλαβείας καί ἀσκητικῆς εὐσεβείας, θεωρεῖ ὅτι πρέπει, νά καλύψῃ τά κενά τά μὴ προβλεφθέντα καί παραλειφθέντα παρά τῶν Θεοφόρων Ἀγίων Πατέρων;

Πιστεῦει ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης, ὅτι οἱ Ἅγιοι Θεοφόροι Πατέρες ἔσφαλον καί δύνασθε Ὑμεῖς νά προβῆτε εἰς ἔλεγχον καί διόρθωσιν τούτων ;

Ἀναφερομένη δέ ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης εἰς τά περί ἀναξιότητος τῶν πιστῶν, θεωρεῖτε ὅτι ἡμεῖς οἱ κληρικοί καί ποιμένες εἴμεθα ἄξιοι καί ἅγιοι καί ὑπεράνω οἰουδήποτε ἐλέγχου καί κριτικῆς;

Ἀληθῶς, ἐάν ὅπως γράφετε, λόγῳ ἀναξιότητος δέν θά ἔπρεπεν νά παραμείνῃ οὐδεὶς ἐκ τῶν πιστῶν εἰς τόν ναόν, τοῦτο σημαίνει δύο τινά, ἢ ὅτι οἱ ἐκκλησιαζόμενοι δέν εἶναι ὀρθόδοξοι βεβαπτισμένοι ἢ ὅτι ἡμεῖς οἱ κληρικοί καί ποιμένες εἴμεθα ἀνάξιοι

τῆς Δεσποτικῆς κλήσεως καί δέν μεριμνῶμεν διά τήν σωτηρίαν τῶν λογικῶν προβάτων, τά ὅποια ἐνεπιστεύθη εἰς ἡμᾶς ὁ Δεσπότης Χριστός, διότι τούτους δέν καταστήσαμεν ἀξιους τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος ὥστε νά μεταλαμβάνουν συνεχῶς τοῦ ζωοποιοῦ σώματος καί αἵματος τοῦ Κυρίου καί ἄρα ἡ στεῖρα ἡμετέρα πνευματική πατρότης θά ἀποβῆ ἡ βεβαία καταδίκη ἡμῶν ἐν ἡμέρᾳ τῆς δικαίας κρίσεως.

Πόσον, λοιπόν, δίκαιον ἔχουν ὅσοι πιστοί ἀποκαλοῦν ἡμᾶς ὄχι ποιμένας καί πατέρας πνευματικούς, ἀλλά λύκους βαρεῖς καί πατριούς, διότι μᾶς χαρακτηρίζει ἡ παντελής ἔλλειψις ἀγάπης, ἡ ἀδιαφορία καί ἡ περιφρόνησις διά τό ποιμνιον. Ἐμφανίζομεθα ὡς διαχειρισταί τῆς ἐξουσίας τοῦ Χριστοῦ, τῶν ὁποίων τά κύρια χαρακτηριστικά εἶναι ἡ ἀπονία καί ἡ αὐστηρή τήρησις τοῦ γράμματος τοῦ νόμου, ὅπως ἡμεῖς κατ' ἀποκλειστικότητα τόν ἀντιλαμβανόμεθα. Ἐνδιαφερόμεθα μόνον διά τά προσωπικά μας συμφέροντα καί προσφέρομεν τά λογικά πρόβατα τοῦ Χριστοῦ βορά εἰς τόν νοητόν λύκον ἤτοι τόν ἄρχοντα τοῦ κόσμου τούτου, τουτέστιν τόν διάβολον.

Ἀληθῶς, ποῖος ἐξ ἡμῶν τῶν κληρικῶν καί ποιμένων, κινούμενος ἀπό τήν καθαρῆν ἀγάπην, τήν ἄνευ ὑστεροβουλίας καί σκοπιμοτήτων, ὡς ὁ Κύριος ἡμῶν, ἔτρεξεν, κυριολεκτικῶς, ὀπίσω τῶν πλανηθέντων λογικῶν προβάτων καί διά τῆς πατρικῆς του ἀγάπης καί διά τῆς προσωπικῆς του αὐτοθυσίας ἔσωσεν ταῦτα;

Μήπως, διά τήν Ἑμετέραν Σεβασμιότητα, τά περί ἐμπράκτου ἀγάπης, ἀνωτέρω γραφέντα, ἀποτελοῦν δικανικάς σοφιστείας;

Μήπως αὕτη ἡ ἀγάπη, ἡ ὁποία φθάνει μέχρι τῆς σταυρικῆς αὐτοθυσίας, δέν ἀποτελεῖ μέρος τῶν παρ' Ἑμῶν ἐπαγγελιομένων παραδόσεων;

Μήπως ἡ περιφρόνησις αὐτῆς τῆς ἀγάπης τῆς ἕως σταυρικῆς αὐτοθυσίας σχετίζεται μέ τό ὅ,τι ἡ Ἑμετέρα Σεβασμιότης θεωρεῖ ὡς κέντρον τῆς ἐβδομάδος τό Σάββατον καί δι' αὐτόν τόν λόγον ἐπιμένει νά προτρέπη τους πιστούς νά μεταλαμβάνουν μόνον τό Σάββατον καί ὄχι τήν Κυριακήν ;

Ἡ Ἑμετέρα Σεβασμιότης ποίαν παράδοσιν, ποίαν διδασκαλίαν καί ποῖα ἤθη καί ἔθη ἐπικαλεῖται καί ἀκολουθεῖ, ὅταν ὄχι μόνον δικαιῶνει ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐχθρεύονται τούς πιστούς, τούς συμφώνως πρός τήν Ἱεράν Παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τακτικῶς τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων μεταλαμβανόντων, ἀλλά τούτους τούς πιστούς, ἄνευ λόγου καί αἰτίας καί ἄνευ τοῦ προσήκοντος διαλόγου, κακοδόξους ἀποκαλεῖ;

Δέν ἀποτελεῖ διά τήν Ἑμετέραν Σεβασμιότητα τό κέντρον τῆς ζωῆς τῶν πιστῶν μελῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὁ Χριστός καί ἡ διαρκής μετ' Αὐτοῦ ἔνωσις διά τῆς Θείας Μεταλήψεως, καθῶς Αὐτός ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός παραγγέλει;

4. Ἀναφορικῶς πρός τήν ἀποδοχήν καί ἐρμηνείαν τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων.

Ἡ Ἑμετέρα Σεβασμιότης, προφασιζομένη εὐλάβειαν καί ἀσκητικὴν εὐσέβειαν ὡς πρός τήν Θεῖαν Μετάληψιν, ἐρμηνεύει τούς Θείους καί Ἱερούς Κανόνας καί δὴ τούς Ἀποστολικούς κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὁ ὁποῖος οὐσιαστικῶς συνεπάγεται τήν ἀνατροπήν καί ἀπόρριψίν των, τόσον ὡς πρός τό γράμμα ὅσον καί ὡς πρός τό πνεῦμα τούτων.

Εἶναι δέ ἰδιαιτέρως ἀξιοπρόσεκτον τό γεγονός, ὅτι ἡ Ἑμετέρα Σεβασμιότης καί τούς Θείους καί Ἱερούς Κανόνας ἀνατρέπει καί τούς πιστούς τῆς Θείας Μεταλήψεως ἀποτρέπει “ἐπιζήμιον εὐλάβειαν πλαττομένη”, καθῶς λέγει ὁ μέγας τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλος, ὁ τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου πρόμαχος καί τῆς Θεοτόκου ὑπέρμαχος, ὁ ἅγιος Κύριλλος ὁ Ἀλεξανδρείας, ἀναφερόμενος εἰς τά περί τῆς Θείας Μεταλήψεως εἰς τήν ἐρμηνείαν τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου.

Διότι, καθῶς λεγουν οἱ φιλοκαλικοὶ πατέρες, “*Πῶς δέ καί οἱ τῶν μυστηρίων συχνή*

μετάληψις, πάλαι οὔσα δυνατή, ἀδύνατος ἐφ' ἡμῶν ἐγένετο ; ποῦ θεωρεῖται αὕτη ἡ ἀδυναμία ; ἐν τῇ τῶν μυστηρίων ἢ ἐν τῇ τῶν μεταλαβόντων φύσει ; Ἀλλά γάρ ἐν ὁποτέρᾳ ἂν ὑποτεθῆ, ἐπίσης ὁ λογος βλάσφημος.” (Ἐπιτομή Ἱερῶν κανόνων, Νεοφύτου Κausοκαλυβίτου).

Ἡ παρά τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος, κατά συνθήκη ἀποδοχή ἢ καί ἀπόρριψις τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων, διασπᾶ τό ἐνιαῖον καί ἀρραγές τούτων, ἀντιγράφουσα ἀκριβῶς τούς οἰκουμενιστάς, ὡς θεωροῦσα δυνατήν τήν διαφοροποίησιν τούτων, ἐξαρτωμένων καί τροποιοιμένων τούτων ἐκ τῶν ἱστορικῶν περιστάσεων, συνθηκῶν καί ἐποχῶν.

Μήπως, ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης αἰσθάνεται, ὁμοῦ μετά τῶν οἰκουμενιστῶν ὡς ὁ νῦν πατριάρχης Κων/λεως Βαρθολομαῖος Ἀρχοντώνης, τήν ἀνάγκην ἀναθεωρήσεως ἢ καί καταργήσεως τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων, διότι τοῦτο ὑπαγορεύεται ἀπό τās σημερινάς ἀνάγκας, ὡς τοῦτο διετύπωσεν εἰς τήν, εἰς τήν *Περί τήν Κωδικοποίησιν τῶν Ἱ. Κανόνων καί τῶν Κανονικῶν Διατάξεων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ*, διδακτορικήν του διατριβήν, τῷ 1970, ὁ Βαρθολομαῖος Ἀρχοντώνης;

Μήπως, ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης θεωρεῖ, ὅτι “οἱ ἱεροί κανόνες τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων καί οἱ ὑπ' αὐτῶν ἐπικυρωθέντες τῶν τοπικῶν συνόδων καί τῶν πατέρων δέν εἶναι ἀμετάβλητοι” (σ.30, Περὶ τήν Κωδικοποίησιν τῶν Ἱ. Κανόνων, Β. Ἀρχοντώνης), προφάσει εὐλαβείας καί ἀσκητικῆς εὐσεβείας;

Μήπως, ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης θεωρεῖ, ὅτι οἱ Θεῖοι καί Ἱεροί Κανόνες εἶναι “ἄλλοι ἀντιφατικοί πρὸς ἀλλήλους καί ἕτεροι πάλιν ἀνεφάρμοστοι ὑπὸ τās σημερινάς συνθήκας.” (σ.15, Περὶ τήν Κωδικοποίησιν τῶν Ἱ. Κανόνων, Β. Ἀρχοντώνης), καί προφάσει εὐλαβείας καί ἀσκητικῆς εὐσεβείας, πρέπει νά καταργηθοῦν ;

Πῶς, ἄλλως, νά ἐξηγήσῃ τις τό κατά τήν ἀποψίν τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος ἀνεφάρμοστον σήμερον, ὅπως γράφετε, τῶν Ἀποστολικῶν Κανόνων, δηλαδή αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀρχικοῦ καί βασικοῦ πυρήνος τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων;

Εἰς τήν παρά τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος ἐπαγγειλομένην σύγχρονον *Γνησίαν Ἐκκλησίαν* δέν ἔχουν θέσιν αἱ Ἀποστολικά Παραδόσεις καί Κανόνες;

Τό τοῦ ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν Παύλου “*κᾶν ἡμεῖς, ἡ ἐξ οὐρανοῦ Ἄγγελος εὐαγγελίζεται ὑμῖν παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω.*”, τό ὁποῖον ἐπαναλαμβάνει καί ἡ Ζ' Οἰκ. Σύνοδος (α' κανών), ἰσχύει διά τήν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα;

5. Ἀναφορικῶς πρὸς τόν μῦθον περὶ τῆς ἰδανικῆς πρωτοαποστολικῆς ἐποχῆς.

Ἡ ἀναφορά καί μόνον τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος εἰς πρωτοαποστολικήν ἐποχήν καθὼς καί τό ἐπιτακτικόν αἴτημά Σας δι' ἐπάνοδον τῶν πιστῶν εἰς τόν τρόπον ζωῆς ταύτης παραπέμπει εὐθέως ἀφ' ἐνός μὲν εἰς προτεσταντικὰς ἀντιλήψεις καί θεωρίας ὡς ἡ γνωστὴ θεωρία τῶν κλάδων, ἢτοι περὶ μιᾶς ἰδανικῆς ἐν ἀρχῇ ἐκκλησίας καί τῆς μετέπειτα πτώσεώς της καί ἀφ' ἑτέρου εἰς τούς γνωστικούς ἐγκρατίτας καθὼς καί εἰς τούς μανιχαίους ἐφ' ὅσον ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης ὁμολογεῖ μέσα ἀπὸ τās ἐπιστολάς Της, ὅτι κατά “*τήν πρωτοαποστολικήν ἐποχὴν οἱ χριστιανοὶ ἦσαν ἅπαντες ἐγκρατευταὶ καί νηστευταὶ*”, γεγονός ἀντίθετον μέ τήν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί μέ τὰ ἱστορικά δεδομένα.

Ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης μέ τὰ γραφόμενά Της καί τήν ἀκολουθουμένην ποιμαντικὴν στρέφεται ἄμεσα ἐναντίον ὅλης τῆς Παραδόσεως τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, “*ἐπιζήμιον εὐλάβειαν πλαττομένη*”, καθὼς λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος ὁ Ἀλεξανδρείας, ὁδηγοῦσα εἰς ἀπομάκρυνσιν τῶν πιστῶν ἀπὸ τήν Θεῖαν καί Σωτήριον Μετάληψιν τοῦ ζωοποιῦ σώματος καί αἵματος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ μέ ἀπώτερον σκοπὸν τήν σύν τῷ χρόνῳ μεταστροφήν τῶν ἀπλοϊκῶν πιστῶν εἰς τόν

γνωστικισμόν καί μανιχαϊσμόν χωρίς νά τό ἀντιληφθοῦν.

6. Ἀναφορικῶς πρός τάς προϋποθέσεις ὑπό τάς ὁποίας ὁ ἐπίσκοπος ἐπιβάλλεται νά παρεμβαίη εἰς τό κατηχητικόν καί διδακτικόν ἔργον τοῦ ἐνορίτου ἱερέως.

Ὁ ἐπίσκοπος ὑποχρεοῦται νά παρέμβῃ εἰς εἰς τό κατηχητικόν καί διδακτικόν ἔργον τοῦ ἐνορίτου ἱερέως ὅταν οὗτος εἴτε διδάσκει αἵρεσιν εἴτε ἀμελεῖ τό ἔργον τοῦτο, ὅπως ἀπαιτεῖ καί ὁ ἰθ' κανὼν τῆς ΣΤ' Οἰκ. Συνόδου.

Εἶναι ὅμως ἄξιον ἀπορίας, τό γεγονός, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης κυριολεκτικῶς ἐξεμάνη, διότι κατόπιν εὐλογίας μου διενεμήθησαν φυλλάδια εἰς τήν ἐνορίαν μου μέ κείμενα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Δέν συμφωνεῖτε μέ τούς Ἁγίους Πατέρας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας;

Ἦνοχλήθη τις διότι οἱ Ἱεροί Κανόνες ἀπαιτοῦν τήν συχνήν Θεῖαν Μετάληψιν ;

Ἦνοχλήθη τις διότι οἱ Ἱεροί Κανόνες ρητῶς καί κατηγορηματικῶς ἀπαγορεύουν τήν εἴσοδον γυναικῶν εἰς τόν χώρον τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου;

7. Ἀναφορικῶς πρός τό πότε καί ὑπό ποίας προϋποθέσεις δύναται νά παρεμβαίη ὁ ἐπίσκοπος εἰς τά τοῦ πνευματικοῦ καί ἐξομολόγου.

Ὁ ἐπίσκοπος δέν δύναται νά παρεμβαίη εἰς τά τοῦ πνευματικοῦ καί ἐξομολόγου, ὅπως ὀρίζει ὁ ρβ' κανὼν τῆς ΣΤ' Οἰκ. Συνόδου, ἐφ' ὅσον οὗτος εἶναι κανονικός καί ὀρθόδοξος.

Ἡ παρέμβασις τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος εἰς τά τοῦ πνευματικοῦ καί ἐξομολόγου, ὡς ἐπράξατε, δέν ἀποτελεῖ μόνον ἀυθαιρεσίαν, ἀλλά, δυστυχῶς, μαρτυρεῖ ἀδιακρισίαν καί ἔλλειψιν στοιχειώδους εὐαισθησίας.

Διά τούς ἀνωτέρω λόγους καί ἐφ' ὅσον κατελέγητε ὡς ἔλλειπῆ τήν παραδοθεῖσαν παρά τῶν Ἁγίων Πατέρων Ὁρθόδοξον Πίστιν, προσθέτοντας Ἱδικούς Σας κανόνας, δοξασίας, τυπικά καί ἔθη, ἐν πλήρει συνειδήσει τῆς πράξεώς μου, ἐπικαλοῦμαι τόν ἰε' κανόνα τῆς Πρωτοδευτέρας συνόδου περί ἀποτεριχίσεως καί διακόπτω πᾶσαν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μεθ' Ὑμῶν, εὐελπιστῶν εἰς τό ὅ,τι ἡ κεφαλὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, διὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος θά φωτίσῃ τήν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα.

Ἐπίσης διακόπτω καί πᾶσαν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν Ρουμάνων τῆς Ὑμετέρας Συνόδου καί οὔτε δύναμαι νά προσφύγω εἰς αὐτούς, καθ' ὅσον τά ἕως τοῦδε παρ' Ὑμῶν προσκομισθέντα ἀποδεικτικά στοιχεῖα περί τῆς ὀρθοδόξου προελεύσεως καί χειροτονίας τούτων εἶναι καί παραμένουν ἀνεπαρκῆ.

Ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ,
ἐλάχιστος πρεσβύτερος,
π.Πέτρος